

odevzdala, nýbrž osobě jiné, které byly trestním činem odcizeny. I v tomto směru jest stížnost neodůvodněná.

Jak již uvedeno, stanoví čl. 6 cit. nař., že obnosy nad dovolenou míru nalezené propadají ve prospěch státu. Právě jako čl. 2 při zákazu vyvážení nestanoví, že určitá osoba nesmí vyvážeti pouze své papíry cenné, nýbrž zákaz vyvážení platí pro tu kterou osobu bez rozdílu, zda vyváží papíry své či papíry patřící osobě jiné, tak také při zabavení papírů při vyvážení postižených nelze dle uvedeného trestního předpisu činiti rozdílu, zda papíry ty náležejí osobě, která při vyvážení jich byla postižena, či jsou vlastnictvím osoby jiné. Rozlišování to nelze připustiti také z toho důvodu, že by zabavení papírů nemohlo nastati tehdy, když vlastník své papíry dá jinou osobou z území státu Československého vyvézt. Jest proto také nerozhodné, zda osoba vyvážející nabyla papírů způsobem poctivým či trestným činem a nelze shledati řízení vadným nebo zjištění skutkové podstaty nedostatečným proto, že nebylo zjištěno, či vlastnictvím papíry v době vývozu byly.

Stížnost shledána proto ve všech směrech neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.

Č. 1001.

Úředníci obecní (Čechy): * Výrazem »slouží-li« v § 41, odst. 4 zák. z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. rozuměti jest pouze skutečnou službu, nikoli započítaná . zv. válečná léta.

(Nález z 3. listopadu 1921 č. 14016.)

V ě c: Karel K. v S. (adv. Dr. V. Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za stranu zúčastněnou městskou obec S. adv. Dr. J. Patka ze Semil) o úpravu služného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Usnesením obecního zastupitelstva v S. z 19. března 1920 byla zamítnuta žádost stěžovatelova, aby mu byl podle zákona z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. přiznán základní plat podle 1. stupně IX. hodn. tř., protože dne 1. září 1919 neměl 20 let služby, do níž nelze včítati započtená válečná léta.

Usnesení toto potvrzeno bylo okresní správní komisí v S., načež stěžovatel ve stížnosti k žalovanému úřadu uplatnil jednak nárok vzniklý započtením válečných let, jednak že nastoupiv u obce dne 2. prosince 1899 a jmenován byv důchodním 10. února 1919, před tímto jmenováním delší dobu než 5letou u obce ztrávil v účetní praxi.

V odpor vzaté rozhodnutí stížnost zamítlo, ježto stěžovatel nevykazuje 20letou službu od platnosti zákona zpět počítaje, neboť do služby této nemůže se čítati započtených 5 válečných let.

Rozhoduje o stížnosti do rozhodnutí tohoto podané, řídil se nejvyšší správní soud těmito úvahami:

Stěžovatel opírá nárok svůj o to, že 1. započtená leta válečná náležejí do služby požadované odst. 4 § 41 cit. zák., 2. v době platnosti tohoto zákona ke dni žádosti nebo usnesení obecního zastupitelstva dovršil skutečnou služební dobu 20letou, 3. vykázal 5letou účetní praxi před svým jmenováním městským důchodním.

Citovaný zákon v § 41, odst. 4 sprostuje pro nárok na základní služné ve výši 1. stupně IX. hodn. tř. ve smyslu § 19 II. č. 3 účetního a pokladničního úředníka průkazu předběžné, aspoň 5leté odborné praxe, »slouží-li« déle než 20 let od platnosti zákona zpět počínaje. Patrně tudíž vychází zákon z úvahy, že praktickou odbornou kvalifikaci získanou předběžně nahraditi má skutečný výkon příslušného odborného povolání po dobu jím vytčenou, z čehož jde, že tato doba musí býti v tomto výkonu skutečně ztrávena. Nejvyšší správní soud dochází proto k závěru, že výrazem »slouží-li« rozuměti jest pouze skutečnou službu, nikoliv také službu ideální, jakou je započtená doba t. zv. válečných let. Pokud tudíž stěžovatel dovolává se toho, že předepsanou dobu 20leté služby tvoří jednak doba skutečná, jednak doba ideální, do platnosti citovaného zákona ztrávená, neodpovídá názor jeho zákonu.

Avšak ani s druhou konstrukcí nároku nelze souhlasiti. Jest sice pravda, že ode dne 5. prosince 1919, kdy stěžovatel podal žádost o úpravu služného a tím spíše pak do dne usnesení městského zastupitelstva v S. dovršeno bylo počínajíc od nesporného nastoupení stěžovatelova do obec. služeb vůbec, t. j. ode dne 2. prosince 1899 20 let, avšak předpisem § 41 cit. zák. měl býti definitivně upraven vztah zákona na úředníky, kteří byli ustanoveni dříve, než zákon nabyl platnosti a shodně s tímto základním ustanovením odst. 1. určuje také odst. 4 termín, od něhož má býti počítána doba ztrávené 20leté skutečné služby, dnem počátku platnosti zákona a názoru stěžovatelovu, že pojem »od platnosti« rovná se pojmu »za platnosti«, překážejí další slova »zpět čítaje,« která by při stanovisku stěžovatelovu vůbec neměla smyslu.

Stěžovatel opřel však v řízení správním nárok svůj také o předpis § 41, odst. 2 a § 19 II. čís. 3 potud, že uplatnil, že vykazuje předběžnou, více než 5letou praxi účetní, nabytou před tím, než byl jmenován městským důchodním.

O takto odůvodňovaném nároku nebylo v řízení správním vůbec rozhodnuto a vzhledem k tomu trpí řízení to podstatnou vadou, která stěžujíc obranu stěžovatelovu, činí v této věci přezkoumání v odpor vzatého rozhodnutí po stránce zákonnosti nemožným. Bylo proto podle § 6, odst. 2 zák. o spr. soudě v odpor vzaté rozhodnutí zrušiti.

Č. 1002.

Učitelstvo: * Otázka, zda má býti místo ředitele školy zásadně vyhrazeno osobě pohlaví mužského či ženského, jest jediné otázkou pedagogické úvahy, na kterou si mohou úřady školské samy dáti odpověď, aniž může kdokoli dovozovati z toho porušení svých práv subjektivních. Toto zásadní rozhodnutí, vyslovené ve formě systemisace, není arcíř nezmenitelné, nýbrž může býti dle potřeby poměrů kdykoli změněno.